

- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy przepisy przejściowe rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że nakładają one na Republikę Czeską obowiązek przyznania świadczenia rodzinnego po dniu 30 kwietnia 2010 r., chociaż począwszy od dnia 1 maja 2010 r. na kompetencję danego państwa może mieć wpływ nowa definicja miejsca zamieszkania zawarta w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁽³⁾ (art. 22 i następane)?
- 3) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2009 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te występujące w niniejszej sprawie począwszy od dnia 1 maja 2010 r. Republika Czeska jest państwem właściwym do przyznania świadczenia rodzinnego?
- 2) Czy w postępowaniu sądowym o wymagalne wierzytelności w rozumieniu dyrektywy 96/71/WE⁽¹⁾ prowadzonym w państwie miejsca zatrudnienia z prawa Unii, w szczególności z wyrażonej w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz w art. 5 akapit drugi i art. 6 wymienionej dyrektywy zasady skutecznej ochrony prawnej, interpretowanej w związku z zagwarantowaną w art. 12 karty praw podstawowych wolnością stowarzyszania się w dziedzinie związków zawodowych (wolnością zrzeszania się), wynika, że sąd krajowy winien odstąpić od zastosowania przepisu kodeksu pracy państwa ojczystego pracownika stojącego na przeszkodzie przeniesieniu wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę na związek zawodowy państwa miejsca zatrudnienia w celu zapewnienia jej windykacji, jeśli odpowiedni przepis państwa miejsca zatrudnienia dopuszcza przeniesienie wymagalnej wierzytelności z tytułu wynagrodzenia w celu zapewnienia jej windykacji — a tym samym legitymacji procesowej — na związek zawodowy zrzeszający wszystkich pracowników, którzy przenieśli swoje wierzytelności w celu windykacji?
- 3) Czy postanowienia protokołu nr 30 do traktatu z Lizbony należy interpretować w ten sposób, że muszą one zostać uwzględnione także przez sąd krajowy w innym państwie niż Polska i Zjednoczone Królestwo, jeśli rozpatrywany spór wykazuje ścisły związek z Polską, a w szczególności jeśli prawem właściwym dla umów o pracę jest prawo polskie? Innymi słowy: czy protokół polsko-brytyjski uniemożliwia sądowi fińskiemu stwierdzenie, że polskie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, praktyka administracyjna lub środki administracyjne naruszają proklamowane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej prawa podstawowe, swobody i zasady?
- 4) Czy art. 14 ust. 2 rozporządzenia Rzym I należy z uwzględnieniem art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu uregulowania państwa członkowskiego, zgodnie z którym zabronione jest przenoszenie wierzytelności i roszczeń ze stosunku pracy?
- 5) Czy art. 14 ust. 2 rozporządzenia Rzym I należy interpretować w ten sposób, że prawem właściwym dla przenoszenia wierzytelności z umowy o pracę jest prawo, które zgodnie z rozporządzeniem Rzym I jest właściwe dla rozpatrywanej umowy o pracę, bez względu na to, czy na treść konkretnego roszczenia mają wpływ także przepisy innego prawa?
- 6) Czy art. 3 dyrektywy 96/71 należy w świetle art. 56 i art. 57 TFUE interpretować w ten sposób, że pojęcie minimalnych stawek płacy obejmuje podstawową stawkę godzinową zgodnie z grupą zaszeregowania, wynagrodzenie gwarantowane w przypadku pracy na akord, dodatek wakacyjny, stałą dietę, odszkodowanie za codzienną drogę do pracy (odszkodowanie za czas potrzebny na dotarcie do pracy) zgodnie z tymi warunkami pracy określonymi w uznanym za powszechnie obowiązujący układzie zbiorowym, objętymi załącznikiem do dyrektywy?
- 6.1) Czy art. 56 [i art. 57] TFUE lub art. 3 dyrektywy 96/71/WE należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwom członkowskim w charakterze tzw. państw przyjmujących zobowiązania w ich krajowych przepisach (w powszechnie obowiązującym układzie zbiorowym)

(1) Dz.U. L 149, s. 2.

(2) Dz.U. L 166, s. 1.

(3) Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satakunnan käräjäoikeus (Finlandia) w dniu 12 lipca 2013 r. — Sähköalojen ammattiliitto ry przeciwko Elektrobudowa Spółka Akcyjna

(Sprawa C-396/13)

(2013/C 260/67)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Satakunnan käräjäoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Sähköalojen ammattiliitto ry

Strona pozwana: Elektrobudowa Spółka Akcyjna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy związek zawodowy działający w interesie pracowników może powołać się bezpośrednio na art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej jako na bezpośrednie źródło prawa wobec usługodawcy z innego państwa członkowskiego, jeśli przepis, któremu zarzuca się sprzeczność z art. 47, (art. 84 polskiego kodeksu pracy) stanowi przepis czysto krajowy?

usługodawców z innych państw członkowskich do wypłacania pracownikom delegowanym na ich terytorium odszkodowania za czas potrzebny na dotarcie do pracy oraz diety, biorąc pod uwagę okoliczność, że zgodnie z odnośnymi przepisami krajowymi delegowany pracownik podczas całego okresu delegacji jest uważany za wykonującego pracę w ramach podróży służbowej, a więc przysługuje mu roszczenie o odszkodowanie za czas potrzebny na dotarcie do pracy oraz o diety?

- 6.2) Czy art. 56 i art. 57 TFUE lub art. 3 dyrektywy 96/71/WE należy interpretować w ten sposób, że zakazują one sądowi krajowemu odmowy uznania ewentualnego zaszeregowania do kategorii wynagrodzenia dokonanego i stosowanego przez przedsiębiorstwo z innego państwa członkowskiego w swoim ojczystym państwie?
- 6.3) Czy art. 56 i art. 57 TFUE lub art. 3 dyrektywy 96/71/WE należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one pracodawcy z innego państwa członkowskiego na dokonanie skutecznego i wiążącego dla sądu państwa miejsca zatrudnienia zaszeregowania pracowników do kategorii wynagrodzenia, jeśli w powszechnie obowiązującym układzie zbiorowym państwa miejsca zatrudnienia przewidziane jest zaszeregowanie do kategorii wynagrodzenia prowadzące do innego rezultatu, czy też przyjmujące państwo członkowskie, do którego delegowani zostali pracownicy usługodawcy pochodzącego z innego państwa członkowskiego, może wskazać usługodawcy przepisy, których musi on przestrzegać, dokonując zaszeregowania pracowników do kategorii wynagrodzenia?
- 6.4) Czy przy dokonywaniu wykładni art. 3 dyrektywy 96/71/WE w świetle art. 56 i art. 57 TFUE zakwaterowanie, którego koszty musi ponieść pracodawca na mocy układu zbiorowego wymienionego w pytaniu 6, oraz bony na posiłki, które zapewnia pochodzący z innego państwa członkowskiego usługodawca zgodnie z umową o pracę, należy uważać za odszkodowanie za koszty związane z delegacją, czy też objęte są one pojęciem minimalnych stawek płacy w rozumieniu art. 3 ust. 1?
- 6.5) Czy art. 3 dyrektywy 96/71/WE w związku z art. 56 i art. 57 TFUE należy interpretować w ten sposób, że powszechnie obowiązujący układ zbiorowy państwa miejsca zatrudnienia należy przy dokonywaniu wykładni kwestii wynagrodzenia za pracę na akord, odszkodowania za czas potrzebny na dotarcie do pracy oraz diet uważać za uzasadniony wymogami porządku publicznego?

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rumunii

(Sprawa C-405/13)

(2013/C 260/68)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do art. 2 pkt 1, art. 3 ust. 5 lit b), art. 3 ust. 7 i 8, art. 3 ust. 9 lit. c), art. 5, art. 7 ust. 4, art. 9 ust. 1–7, art. 10 ust. 2 i 5, art. 11 ust. 8, art. 13 ust. 4, art. 13 ust. 5 lit. b), art. 16 ust. 1 i 2, art. 25 ust. 1, art. 26 ust. 2 lit. c), art. 31 ust. 3, art. 34 ust. 2, art. 37 ust. 1 lit. k), p) i q), art. 37 ust. 3 lit. b) i d), art. 37 ust. 10–12, art. 38 ust. 1, art. 39 ust. 1, 4 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE⁽¹⁾ oraz jej załącznika I pkt 1, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Rumunia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 ust. 1 tej dyrektywy;
- nałożenie na Rumunię, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej z tytułu naruszenia obowiązku podania do wiadomości wszystkich przepisów implementujących dyrektywę 2009/72 w kwocie 30 228,48 EUR za każdy dzień opóźnienia od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18, s. 1).

⁽¹⁾ Dz.U. L 211, s. 55.